

„Det er ved det gamle. Hun ligger mest og døser. Og det er vel det Bedste. — Værsgo', du kan godt komme ind, om du vil!“

„Ja, er det blot ikke bleven noget silde,“ sagde Væveren og saa' sig ligesom tvivlraadig omkring.

„Ja, det maa du selv om,“ svarede Hansine kort, klippede Lysets Tande — hendes Haand skælvede endnu lidt — og satte sig atter ved sin Garnvinde.

Væveren lukkede omsider Døren bag sig, snød Næsen henne ved Kakkellovnen og tog Plads paa Bænken bag den øvre Bordende. Henne i Alkoven blev der i det samme stille. En famlende Haand søgte at skille Forhænget ad. Men Forsøget lykkedes ikke. Og straks efter lød igen den korte, stødwise Stønnen ud i Stuens Stilhed.

„Jeg kan hilse dig ovre fra Sandinge,“ sagde derpaa Væveren; han sad foroverbøjet, med Armene paa Knæene, og tørrede sine Fingre i et rødtærnet Lommetørklæde. „Jeg var en lille Vending derovre i Dag for at se, hvordan det stod til. Man hører jo immer saa meget.“

„Aa ja.“

Der blev straks et Øjeblik Tavshed.

„Det er dog ellers svært, som han . . . jeg